

Hungarian Baptist Convention of North America

Since 1908

Az Észak-Amerikai Magyar Baptista Szövetség lapja

"AZ EVANGÉLIUM ISTENNEK HATALMA" (Róma 1:16)

Hálás hit

"Gyökerezetek meg és épüljete fel benne, erősödjete meg a hit által, amint tanultátok, és hálaadásotok legyen egyre bőségesebb." (Kol 2,7)

A hálátlanság mások által is érzékelhető jele a hit hiányának.

A hálás életvitel és az istenfélelem között szoros kapcsolat van, mert a hála az Isten iránti bizalomban elmélyít, míg a hálaadásban rest elveszti a helyes perspektívát az élet legfontosabb tényezőivel kapcsolatban. A hit és a hálaérzet együtt nőnek; de egyszerre meg is gyengülhet mindkettő - ezért találunk olyan sok felhívást a hálaadásra már az ószövetségi Szentírásban is, melyben a hit hallgatás arra (engedelmesség annak), akihez a hálánkkal megyünk.

Ó, MILY JÓ AZ ÚRBAN BÍZNI

*Ó, mily jó az Úrban bízni,
Erre bátorít szava,
Megnyugodni ígérten,
Velünk van Ő mindennap.*

Refrén:

*Jézus, Jézus, hű Megváltóm,
A reményem csak Te vagy,
En Királyom, én Kőszálam,
Benned bízom mindennap.*

*Ó, mily jó az Úrban bízni,
Bűnt eltörölő vérében,
Hittel folyton Órá nézni,
Meggyógyulni sebében. Refr.*

*Ó, mily jó az Úrban bízni,
Véle járni szüntelen,
Üdvöt, békét Ő ad nekem,
Ezt vallom minden helyen. Refr.*

*Úgy örvend a szívem Benned,
Drága Jézus hű barát.
Te vezetsz e létből engem
Égi, szép hazámba át. Refr.*

(HH 612)

Hálát adni és hinni nem lehet céltalannul. A hálánkkal Valakihez megyünk, hozzá, akinek hiszünk is. Ezért írja Pál apostol: a Krisztusban „meggyökerezve” erősödik a hit, és benne lesz egyre bőségesebb a hálánk is. Mindkettő az Úr Jézus Krisztussal való kapcsolatunkban realizálódik.

Az „új ateisták” (Richard Dawkins, Daniel Dennett, Sam Harris, Christopher Hitchens és társaik) azt kárognák a kereszténységről, hogy elvárásai kényszerével megátolja szinte az ember fejlődését. Az erkölcsöt érintő kérdésekben is darwinistáknak van csak szabadságuk ekkora badarságot mondaniuk. Szerintük, a moralitás is a vak evolúció terméke. A valóság az, hogy magunktól nem sok jelét adjuk a javulásnak.

Az istentagadók vádja alaptalan. A hitről (amire épül az erkölcs) és a hálaadásról nem azt mondja a Biblia, hogy azokat gyakorolnunk kell, mert Istennek tartozunk velük. „Hála legyen Istennek, kimondhatatlan ajándékáért!” – írja Pál apostol (2Kor 9,15) – Krisztusért, aki által, és akiben erősödik a hit. Megelőlegezett jó a Krisztusban kínált megváltás, mint Isten minden más ajándéka is. A bajunk tehát nem a hálában járatlanok elesettsége, hanem tudatos elfordulásunk a hála okaitól, és az azokkal való visszaélés (Róma 1). Magyarán, aki gögijében, vagy ki tudja mi okból visszautasítja az ajándékot, hálás sem lehet érte. Nem csak a rosszat téve vétünk, de úgy is, hogy nem tesszük azt a jót, amire Isten sokféleképpen bátorít bennünket. Merőben mások lennénk, ha jól élnénk az Isten ajándékaival. Krisztusban „meggyökerezve” vagyunk... igazán hálásak is.

A hálás életszemlélet pozitív fiziológiai hatása az orvostudományt is fog-

lalkoztatja. Az agyi folyamatok kutatói empirikusan kimutatható változásokat észlelnek, melyek a hálás életszemlélet nyomán alakulnak ki. Agyunk is takarékoskodik az energiával; a stimulánsokra kiszámítható módon reagál. A „járt utak” (attention density) a tudatos hittel (ami nem érzés, hanem igaznak vallás) „kikerülhetők”; helyettük újakra lehet lépni. Akit annyi veszteség ért már, hogy fél örülni is, azt az öröm okai is aggodásra készítenek. A hálára élesített gondolkodás ezzel szemben értékel és jutalmaz. Bár a pozitív pszichológia követőinek metafizikai alapállása az agyi folyamatok és a tudat azonosságáról elmentmond a Biblia tanításának, tudományos megfigyeléseik a Szentírást igazolják. A feltekintő és hálás életszemlélet pozitív hatása kimutatható az egészségi állapotunkon. Közvetlen érdekünk is tehát, hogy ellenük álljunk hálátlanságba, majd sokféle betegségbe torkolló hajlaimainknak. Legyünk háládatosak (Kol 3,15)!

Ki ne tapasztalta volna már meg, hogy milyen ragadós tud lenni a hálátlanságot terjesztő zokszó és panaszkodás? A hála megannyi, szép megnyilvánulása is magával ragadó. Ma, amikor kortársaink közül túl sokra úgy hatnak a modern világ összevisszaságai, hogy a dereku-

folytatás a 3. oldalon

A TARTALOMBÓL

English section - pages 8-9

Hálaadónapi írások

November 13. Irodalmi Nap

Fényképes beszámoló a chicagói ifjúsági találkozóról

Távol és mégis közel: Beszámoló a Felvidéki misszióról

(USPS # 716-300)

POSTMASTER:

Send address changes to:

Evangeliumi Hírnök
Subscription Manager
12409 Devoe St. SOUTHGATE, MI 48195

Periodicals Postage Paid at
Wyandotte, MI and Additional Offices

Published monthly by
the Hungarian Baptist Convention
of North America, Inc.

Editor / Szerkesztő:
REV. DR. A. GÉZA HERJECZKI
1370 Michigan Blvd.,
Lincoln Park, MI 48146
Tel: (313) 382-3735
herjeczki@yahoo.com

Kéziratot, cikket, megjegyzéseiket
a szerkesztő címére kérjük.

A szerkesztő bizottság tagjai:
Szabó István és Novák József

Our address on the internet:
<http://www.evangeliumihirnok.net>
E-mail address: herjeczki@yahoo.com

SUBSCRIPTION / ELŐFIZETÉS

\$25.00 annually

Send subscription and change of address to
Előfizetést, címváltozást erre a címre kérjük:

BÉLA FÜR, Subscription Manager
12409 Devoe St.
Southgate, MI 48195
Tel.: (734) 284-7107
furbill@hotmail.com

Tiszteletbeli elnök / Honorary President
REV. SÁNDOR KULCSÁR
225 East 80th Street
NEW YORK, NY 10075
rev_skulcsar@yahoo.com

SZÖVETSÉGI TISZTSÉGVISELŐK

Elnök / President:
REV. DR. A. GÉZA HERJECZKI
1370 Michigan Blvd
LINCOLN PARK, MI 48146
herjeczki@yahoo.com

Alelnök / Vicepresident:
ISTVÁN SZABÓ
11 E. Michigan Avenue
PALATINE, IL 60067
szaboek@sbcglobal.net

Titkár / General Secretary:
REV. JOSEPH NOVÁK
2212 So. Fremont Ave.
ALHAMBRA, CA 91803
zsoltaros@gmail.com

Pénztáros / Treasurer:
ZSIGMOND BALLA
2563 Nixon Way
FULLERTON, CA 92835
zsizmond@verizon.net

Q Press Graphic Design Studio
2124 Rose Villa Street, Pasadena, CA 91107

103 éve az
Evangelium
és a
Szövetségünk
szolgálatában.

NOVEMBER 2. VASÁRNAPJA IRODALMI NAP

A 103 év alatt többször is változott újságunk fejléce. Ezek az általam ismert változatok. A legelsőt hamar váltotta a mellette lévő, a jelenlegit már fél évszázada használjuk.

Tartalmát kezdettől fogva (1908. június 15-i dátummal jelent meg az első szám) főleg ezek képezték: igehirdetések, elmélkedések, áhítatok, versek, énekszövegek, riportok, missziós hírek.

Mostanában ezekről a gyülekezetekről olvashattunk beszámolóinkban: *Alhambra, Chicago, Cleveland, Detroit, Melbourne, New York, Palm Bay, Santa Monica, Toronto, Kipling, Ráma Tábor.*

Rendszeres rovataink: Távol és mégis közel – beszámolók az óhazai gyülekezetek és a társszövetségek életéből. / MABAVISZ / Valóban? (Novák József) / Akik elmentek / Vasárnapi iskola (Mátrai) / Sierra Leone (Füredi Kamilla) / Életem (Nagyajtai Eszter) / Lapozgassuk a Bibliát.

Havonta 800 + példányban nyomtatjuk az újságot. 1997 szeptembere óta az

Interneten is megtalálható minden száma.

Előfizetés: egyénileg, vagy gyülekezeten keresztül. Az ára? Havonta egy fagyalt vagy 2 kávé vagy egy szelet pizza ára.

Néhány kérdés: *Mi az, amit legszívesebben olvas lapunkból? Mit szeretne olvasni? (Ötleketek, javaslatokat szívesen fogad a szerkesztő.)*

Lapunkat úgy olvassa, mint a saját kiadványunkat? Ha nem, miért nem? Lelkipásztor, vagy gyülekezetének tagjai írnak-e az Evangeliumi Hírnökben? Ha nem, szeretné-e, ha az ő írásait is olvashatná? Tudja-e, hogy ki az Evangeliumi Hírnök lapkezelője?

Szeressük, ha szerethető; olvassuk, ha olvasható; kritizáljuk, ha jobb szeretnénk tenni; adjuk tovább, ha érdemesnek találjuk arra, hogy mások felé missziózzunk vele; fizessük elő, hogy fennmaradjon! Mások számára is előfizethetjük az Evangeliumi Hírnököt. (szerk)

Visit our Web site at www.evangeliumihirnok.net

HÁLÁS HIT

folytatás az 1. oldalról

kat beadva, hol hitetlenkedő iróniával, hol meg földhöz ragadt rosszat sejtéssel fogadnak minden hírt, nem a krisztusi-akhoz méltó magatartás megvetni ezért őket. Való igaz, hogy a hálátlanságában és hitelenségében vak ember a mennyországban is duzzogna, de ismernek-e hálás, az élet ajándékával máris jól élő, Istenben reménykedő hívőket?! Az önérdékünket is szolgáló hálás életszemlélet megtanulása és begyakorlása, a megváltottságunk eseményeit igenlő „Istenem, köszönöm!”, az Úr csodálatára kész hit örömei és készségei nem csak a Krisztusban kiteljesedő élet jelei, de hasznos szolgálatunk módja is.

Tanuljunk úgy élni, hogy a hit igazságaival áthatott hálás életszemlélet pozitív hatása megtapasztalt jó legyen - számunkra és a környezetünkben!

Novák József

HÁLAADÓ ZSOLTÁR

*Atyám! – köszönöm a Fényt
s a Fények Fényét: Áldott Fiadat.
Köszönöm szememet, hogy látok,
és szívemet, hogy látlak – látva Őt.*

*Köszönöm a nyüzsgő nappaloknak
kemény, keserű-édes, emésztő robotját
s az éjszakákat, amikor Te folytatod
csendben,
amit én elkezdtem nappal,
s te elkezded bennem és körülöttem,
amit majd új nappal folytatnom nekem
kell.*

*Köszönöm az Időt.
A Múltat, melyben ott maradtam,
a Jelent, amelybe bölcsen engem is
beleszerkesztettél
s a Jövőt, melyben kitartó kegyelmed
folytán
ott látom még a nekem kihagyott helyet.
És köszönöm a még távolabbi, sejtethető
jövendőt,
hol Idő nem lesz többé,
csupán csak Te meg én.*

*Köszönöm ezt a borzasztón-gyönyörű
száguldást,
melyben a sűrűlódásoktól forróvá tüze-
sedett öntudat
szilaj-merészen, mint egy úrhajó
vágat a végtelenbe: Feléd, Hozzád.*

*Köszönöm a bűneimet, amelyek földre
kényszerítettek
Téged, égi Szerelmem, Megváltóm...
Másképp hogyan lehetett volna enyém?!
Veled boldog vagyok kimondhatatlanul,*

*s néha azért vétkem csupán,
hogy Benned leljek enyhülést vétkemre.*

*Köszönöm a kesernyés próbák prését
s a kö-súlyú búsító bánatokat,
melyek alatt kicsordul életemből
a gyermeki ragaszkodás mézízű mustja,
s kihull lelkemből
a hitelenség szennyes törkölye.*

*Köszönöm a vakot, akinek tegnap este
rongyos sapkájába ejtettem egy forintot,
és köszönöm, hogy megáldottad ajkam
vigasz-forint-szavakkal, amelyeket
odaadnom
vakoknak és lelki nyomorékoknak
hivatásom,
halálisan komoly, nagy kötelesség.*

*Köszönöm a karmos embereket,
hűtlen barátokat és hű ellenségeimet,
kik kusza ábrákat karmolnak naponta
arcomra, szívemre.
Tudom: ujjuk hegye nagyon sokszor
a Te szent akarod eszköze,
hogy kifermáld velük rajtam
arcodnak egy-egy drága, finom vonását,
míglen kiábrázolódik
Krisztus hatalmas lénye bennem.*

*És köszönöm a szavak faragva formál-
ható oltárkövét,
melyekből most is oltárt emelhettem,
hogy hódolattal megáldozzam rajta
- jó illattétel áldozataként –
Atyám, Neked, a szívemet.*

Gerzsenyi Sándor

Hétköznapi dicséret

*Köszönöm, hogy felragyog felettem
reggeli napod, Istenem!
Köszönöm, hogy minden kis sugára
égi üzeneted nekem!
Hála Neked, hogy még mindig élek,
ismét kaptam egy új napot,
hogy nincs fájdalmam, és ha lassan is,
tetszés szerint mozoghatok.*

*Köszönöm, hogy megőrizted szívem
ütemes dobbanásait,
és elűzted az én nyugtalan lelkem
békétlen aggodalmait!
Hála Neked, hogy öregem is
számon tartod az életem,
s hogy ott élhetek szárnyaid alatt!
Nélküled mi lenne velem?*

*Ez új napot is koronázza be
a Te áldásod, Istenem!
Hogy estvéli sóhajom ez lehessen:
Mai munkámat elvégezhettem!*

Oláh Lajosné

HÁLÁVAL ÁLDOZZÁL AZ ISTENNEK!

November negyedik csütörtökjét hálaadó nappá jelölte Lincoln Ábrahám, az Amerika Egyesült Államok elnöke 1863-ban. Azóta hivatalos ünnep, munkaszüneti nap a "Thanksgiving Day". Megemlékezés Isten kegyelméről, vezetéséről. Szeretném kihangsúlyozni, hogy nem hálaadónapról van szó, hanem hálaadó napról. „Mindenért hálát adjatok, mert ez az Isten akarata Jézus Krisztus által.” (1Thessz 5:18)

Az örökkévaló Isten kimondhatatlan ajándéka az Úr Jézus Krisztus, aki által üdvösségünk, örök életünk biztosított.

Amikor ezt a néhány sort olvasod, hátafordulj el, hogy ebben az évben nem csak hálát mondasz, hanem hálát is adsz! Önmagad adod először Isten szolgálatára. Amikor ezt teszed, Isten nem tehetségedet, vagy tehetetlenségedet nézi, hanem azt, hogy adsz-e időt az Ő szolgálatára, kész vagy-e anyagi javaidból Isten oltárára tenni valamit? Kész vagy-e az igazi istentiszteleten szolgálni? Mert a „tisztá és szeplő nélkül való istentisztelet az Isten és az Atya előtt ez: Meglátogatni az árvákat és az özvegyeket az ő nyomorúságukban, és szeplő nélkül megtartani magát a világtól” (Jakab 1:27).

Menj el, látogass meg egy elhagyatottat, ha idős, ha beteg, vigyél neki jó tyúkhuslevest, vagy valami jó főtt ételt, süteményt. Áldozz időt a vigasztalásra, a buzdító igékre.

Ha ezt, vagy ehhez hasonlót meg tudsz tenni, nagy örömed lesz neked is.

Levelet írni valakinek, akivel senki sem törődik, felhívni telefonon egy rég elfelejtett barátodat, aki jót tett veled.

Hálát adni a fizikai otthonodért, eledeleért, úgy is, hogy anyagilag segítesz azokon, akik tűzvészben, tornádóban, árvízben elvesztették otthonukat, családtagjaikat.

Nincs nagy vagyonom, életbiztosításom, de van egy biztonságos otthonom, van egy áldott házastársam, több mint ötven éve. Nagyon sok okom van a hálaadásra. Uram, segíts, hogy tudjak hálát adni mindenért.

Hunter Vadász János

„Szabad mindenkinek az Isten házába ajándékokat vinni. Egyebek vigyének aranyat, ezüstöt, drágaköveket, én azt viszem, amit vihetek, tudniillik magyar nyelven az egész Bibliát.”

Károli Gáspár

VALÓBAN ?

Vajon élne Luther Márton az internet kínálta lehetőségekkel a Reformáció tainak hirdetésében? Hát Spurgeon? Felöltetné a múlt vasárnapi istentiszteletet a YouTube-ra? Koruk vívmányaitól nem idegenkedtek, mert az evangélium hathatós terjesztése volt a tét... de én nem vagyok biztos abban, hogy ma ugranának ezekre a lehetőségekre. A XVI. századi reformátorról, aki híresen igényes volt a fogalmazásban, nem nehéz elképzelni, hogy könnyen illanó jókedvét szegné az a stílus és forma, amire az SMS, vagy az email leszűrkiti a legnemesebb gondolatot is. Az „Asztali beszélgetések”-ben böngészve belekóstolhatunk a sok jóba, amivel a házában kosztoló diákokat Kátája főztjén túl is megvendégelte. A késő éjszakába nyúló vacsorák és a kötetlen beszélgetések alkalmat kínáltak megértetni a környezetével mindazt, amit írott szóval elmondani a hitről, vagy Isten szeretetéről nem lehet. Spurgeon? A viktoriánus Anglia minden zugát ismerte. Bizonyára nem kerülték el a figyelmét korának a kulturális sajátosságai, közöttük az a fura jelenség sem, hogy az írók készsége a brutális valóság ábrázolására és az olvasók igényei a szép és jó szóra szembe kerültek egymással. Olvasva is óriás a „prédikátorok fejedelme”; még ma is - főleg ma. A melankóliába hajló, túlsúllyal küszködő Spurgeon tisztában volt azzal, hogy szószéki szolgálatára is hatással lehet saját terheltsége. Ennyi nagyság kivétítve arra a „vászonra”, amin a YouTube-ot használók kereskednek, nem lenne magával ragadó. Dr. Boross Géza kiváló könyvében (Spurgeon kincseskamrája, 1989) egy olyan orátort ismerünk meg, aki csakúgy „csüngött” a hallgatóságon, mint az rajta. Aki a szószék kereteit sem túrte, aligha hajtáná meg magát modern világunk műtyürcéi előtt. És még arról nem is szoltunk, hogy a kölcsönösség hiányában vesződik a legjobb szónok is...

Ha egyszer a személyes kapcsolatot és az abban kínált jót a technika vívmányaira bízunk (minél nagyobb mértékben tesszük ezt, annál inkább), elkötelezzük magunkat az új média diktatúmaihoz való idomulásra is. A zenei hangzatok színvilága a gyorsaság áldozata lesz. A kamera beállítása és a világítás nem csak a látást biztosítja, de láttatnak is. Fokozhatják a hatást, terelgetik a figyelmet; a nézővel való játékokra rengeteg trükköt találtak már ki. A megkövetelt alkalmazkodással veszítünk abból, ami fontos. Kísértetünk és kísérthetünk av-

val, ami kárt is okoz, nem csak jót. A célzottság gondolati értékei az elérhetőség technikai feltételei közé szorulnak; nem először van ez így, de talán még sohasem követelt ennyi megalkuvást a média.

A teendő ilyenkor nem az, hogy háttat fordítunk a fejlődésnek. A gyorsan változó körülmények között fektessünk még nagyobb hangsúlyt az értékekre, a formákra, a már bevált gyakorlatokra; átgondolt és modern alkalmazására mindannak, amit a Gyülekezet 2000 éves történelme ránk hagyományozott! Amíg az örök célt hitelesen szolgáljuk velük, jól állnak a Gyülekezet kezében a modern kor eszközei.

Az alhambrai gyülekezet nyugdíjasközl többet ügynelk egymásra a Skype-on is. Tudok esetről, amikor a kamera segítségével ellenőrizték, hogy az előírt gyógyszer pontosan be legyen véve. A kapcsolattartásért - a magány, a nagy távolságok legyőzéséhez és az időszerűségért - hasznos eszközzé válhat a számítógép, de meg kell tanulnunk óvatosan kopogtatni ezekért. Hogyan kívánhatnának annyian „Boldog Születésnapot!” az ünnepeknél, és ki tudná észben tartani azt, hogy ki, mit, mikor ünnepel? A szövetségünk gyülekezeteiben élő fiatalok többsége jól használja a Facebook-ot is, és megvallom, én is szívesen hallom, amikor azt csipogja az övemben a telefon, hogy „lájkkoltak” valamit, valakik, valahol, amit fontosnak vélttem leírni. Függőséggé akkor válna ez, ha a nemtetszikelők csipogása megzavarna. Mivel a meggyőződésünk nem mások kedvéért a miénk...

A gyülekezeti közösséget, mindazt, aminek abban történnie kell, nem helyettesíti, sőt rosszul tükrözi az új média. Legvilágosabban ott látszik ez, ahol a közösség áldásait és hasznos kihívásait már le is cserélték a virtuális világ gombnyomással változtatható látszataival. Igen, a szószék fölött villogó hatalmas üzenőfalon meg lehet dicsérni a prédikátor nyakkendőjét, gyorsan hozzá lehet szólni a tanítás legutolsó pontjához, de együtt imádkozni virtuálisan nem, csak lélekben lehet. Dr. Albert Mohler, az SBC legnagyobb szemináriumának elnöke szerint, a gyülekezet internetre szabott szolgálataiban sokkal több a rossz, mint a remélhető jó. Egy fiatalok körében népszerű „YouTube-os” igehirdetőtől példákat is említ, ilyeneket: a szóhasználat és a témaválasztása a gyülekezetében kárt okoz; valótlán képet fest a hívó közösségről azok előtt, akik azt az internetes szolgálatait követve ismerik; felszínes gondolkodásra és passzivitásra nevel.

Luther és Spurgeon csínján bánnának az internettel. Ők is megkeresnék rajta a barátait, de a levelezésük csakolyan gazdag lenne, mint amilyen volt is. Él-nének a lehetőséggel, hogy a világról tájékozódjanak, de megválogatnák, hogy melyik lapnak az ingyen portékáját vesz-zik be. Talán még blogot is írnának; a régiéknél a naplóvezetés csakúgy része volt a lelki életnek, mint az Ige tanulmányozásával töltött idő. Mindent megten-nének azért, hogy a virtuális világ ha-zugságait leleplezzék, és a Krisztushoz hívják kortársainkat, mert a krisztusi élet valóságával nem lehet virtuálisan „leteríteni” a lelkeket. A legszegénye-sebb gyülekezeti közösséget is többre tartanak annál, ami klikkekkel érhető el.

Mi minden történik az interneten egy perc alatt (míg 2-3 bekezdést kényelmesen elolvassunk)? Percenként 600 videót töltenek fel a YouTube-ra; 1 500 új blog jelenik meg; 13 ezer programot töltenek le az „okos-telefonokra”; 100 ezren csipognak arról, hogy éppen hol vannak, és mit csinálnak; a Google keresőbe 700 ezer kifejezést írnak be, és 168 millió üzenetet küldenek világgá.

Valóban egy új, „másik világ” ez; amiben jól élni elődeinkre is figyelve tanulhatunk.

Novák József

A MI ZSOLTÁRUNK

Vannak olyan napok amikor táncolni lenne kedved az öröm miatt. Más napokon pedig úgy érzed magad, mint aki sírba száll. Dávid királynak is voltak ilyen érzelmi ingadozásai. Olykor egy zsoltáron belül örvendezik és szomorkodik. Azt gondolom, mindkét lelki állapot normális, sőt biblikus.

Nem tudsz mindig örvendezni, de nem szabad mindig szomorkodni sem. Erre azt mondhatja valaki: Igen, de az 1Thessz. 5: 16-ban Pál apostol ezt írja: Mindenkor örüljete!

Erre azt mondom, hogy az Úr gyermekei rendelkeznek egy alap örömmel, amely a megváltás tudatából táplálkozik. Az az öröm, amikor tudod, hogy elfogadott az Úr, megbocsátotta a bűniedet, a gyermeke vagy, neved fel van írva az élet könyvében. És mégis vannak nehéz napok, amikor vonszoljuk magunkat, nehéz minden, fájnak dolgok, nem értünk dolgokat.

Nem az a nagy teljesítmény a lelki életünkben, hogy soha nem vagyunk szo-

morúak, hanem az, hogy elmondhatjuk az Úrnak, és letehetjük a szomorúságunk okát az ő kezébe. Mondhatunk mi is Istennek egy zsoltárt úgy, mint Dávid; a mi zsoltárunkat, a szívünk állapotának a zsoltárát. Így a gyászunk örömmé változik, zaklatottságunk átalakul békességgé, a félelmeink eloszlanak, és bátorságot kapunk a nehézségek elhordozására. Ennek a változásnak a csodája kizárólag az Úr jelenlétében történhet meg. Ezért mondja Dávid: „*Uram, szeretem a te házádban való lakozást, és a te dicsőséged hajlékának helyét*” (Zsolt 26:8).

Dávid azért szerette azt a helyet, mert ott változott a siralma vígságra. Adj a Úr, hogy Dávid király tapasztalata legyen a mi személyes tapasztalatunk is.

Lukács János

Nem különös?

Nem különös, hogy a húsz dolláros, milyen nagy összegnek tűnik amikor körbe viszik a perselyt a gyülekezetben, és mégis olyan kicsi összeg amikor bevásárolni megyünk vele?

Nem különös, hogy két teljes óra milyen hosszúnak tűnik a gyülekezetben, és milyen rövid amikor tévét nézünk?

Nem különös, hogy amikor imádkozni kezdés, olyan nehezen találod a szavakat, de amikor egy jóbaráttal beszélgetsz, nem tudnád abba hagyni, mert annyi a mondanivalód?

Nem különös, hogy milyen nehézkes és unalmas egy bibliai ígerészt elolvasni, és ugyanakkor milyen könnyűnek tűnik akár száz oldalt is elolvasni egy izgalmas regényből?

Nem különös, hogy mindenki szeretne az első sorban kapni helyet a koncerten vagy a sport mérkőzésen, de az imaházban mindenki a hátsó padokat keresi?

Nem különös, hogy a gyülekezeti eseményről van szó, szeretnénk kétféle három héttel előre tudni róla, hogy betáblázhassuk a naptárunkba, de ha számunkra fontos eseményről szerzünk tudomást, egy pillanat alatt is eldöntjük, hogy részt veszünk rajta?

Nem különös, hogy milyen nehézkesen tanulunk vagy osztunk meg valamit Istenről, és ugyanakkor milyen könnyen tanulunk meg és osztunk meg egymással pletykákat?

Nem különös, hogy milyen könnyen elhiszük, amit az újság ír, de gyakran kétségbe vonjuk Isten Igéjét?

Ismeretlen szerző

A KIVÁLTKEPPEN VALÓ ÚT*

„*És ezen felül még egy kiváltképpen való utat mutatok néktek.*” (1Kor 12,31)

A korintusi gyülekezetben pártoskodás lépett fel, és ez a helyzet tarthatatlannak bizonyult, mert hiányzott a krisztusi szeretet. Az apostol szerette őket, hisz őt használta fel az Úr, hogy a közösség létrejöjjön. Aquillával és Priscillával dolgozott együtt, mint sátorkészítő, a házaspár lakásán, egy évig és hat hónapig. A tizenharmadik részt az apostol az említett kiváltképpen való út megmutatására szánta, hogy az isteni szeretetben járjanak. MIERT JÁRNAK OLY KEVESEN A KIVÁLTKEPPEN VALÓ ÚTON? Az ember legjobb esetben is csak érdekszeretettel rendelkezik. Ezért volt a görögöknek bolondság, a hébereknek pedig botrány a keresztről való beszéd. Ez az út, még a vallásos vezetők számára is, járhatatlan volt. Nikodémus nemcsak papi ember volt, hanem a Szinedriumnak is tagja, mégis azt kell mondja neki dicsőséges Urunk: „*Senki sem láthatja meg Isten királyságát, ha felülről nem születik.*” (Jn 3,3) A mai hitetlenek számára is érthetetlen, legyenek bármilyen nemzetiségűek, az Isten szeretetének útja. A felülről való születés a Szentlélek Isten munkája, melyről Pál apostol így nyilatkozik: „*Mert szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adott Szentlélek által.*” (Rm 5,5)

Ezek szerint, a bennünk munkálkodó Szentlélek Isten képesít arra, hogy nem csak a magunk emberi szeretetével szeressünk másokat, hanem azzal az isteni szeretettel, amellyel Ő hordoz bennünket. Ez a szeretet nem fogy el soha, nem fárad el és érdektelenül tudja szeretni akár az ellenséget is. Ilyen volt hűséges Megváltó Urunk, és Benne öltött testet az Isten szeretete. Az apostol nem csak az isteni szeretetet látja kiáradni a Szentlélek Isten által az emberi szívünkbe, hanem az erőt és a józanságot is: „*mert Isten nem a gyávaság szellemét adta nekünk, hanem hatalomnak, szeretetnek és józanságnak szellemét.*” (2Tim 1,7) Ezek szerint a többi isteni erényt is, a Szentlélek Isten árasztja a szívünkbe, ha hajlandók vagyunk feladni örökölt, hitvány tulajdonságainkat. A Szentlélek Isten új értékrendet alakít ki bennünk. Nem sokat ér az ékes beszéd, a prófétálás, az ismeretek sokasága, a hit nagysága, vagyunk szétosztva, a mártíromság gondolata, mert mindezekre az Ő szeretete kell ösztönözzön. Ha pedig

*Balla Gábor: **MARADJ AZ ÚTON!** Áhítatok minden napra, Akron, OH, 2010. Ez a január 7-i áhítat.

az említett nagy dolgokat önmagamtól cselekszem, félő dolog, hogy hiú dicsőségvágyból tettem, és végül azt a választ kapom: „*Nem ismerlek titeket.*”

Dicsőséges Megváltó Urunk, járass bennünket Szentlelked által mindenkor a kiváltképpen való úton! Amen

LÁTOGATÓBAN A 80 ÉVES BALLA GÁBORÉKNÁL

Balla Gábor nyugalmazott lelkipásztor köszöntése 80. születésnapján

Balla Gábor testvér szeptember 16-án töltötte be 80. életévét. Születésnapján meglátogattuk akroni otthonukban. Testvérünk a tőle megszokott alázattal akarta elhárítani az ünneplést. Amikor viszont a megtett életút eseményeiről kezdtünk beszélgetni, megeredt ajkán a szó mennyei Atyánk gondoskodásáról, elhívásáról és végtelen kegyelméről. Ugyancsak jó Atyánk felé szállt a hála és dicsőítés, amikor a felolvasott ige elhangzott: „*Az Úr az én erőm és pajzsom, őbenne bízott szívem, örvend szívem és énekkel dicsőítem Őt*” (Zsolt 28:7).

Balla testvérék Erdélyben szolgáltak nyugdíjba vonulásáig, Feketegyarmat és Székelyhid körzeteiben. A kiterjedt körzetek állomásait csak az Úrtól nyert erővel, teljes odaadással, fizikai túlterheléssel tudta ellátni szűkös anyagi körülmények között. Feleségével, Piroskával mégis örömmel szolgáltak. Az egykori akroni magyar és román vegyes gyülekezet 1976-ban hívta meg pásztori szolgálatra. Amikor nyugdíjba vonult az illetékes hatóság értesítette, hogy távozásukhoz hozzájárul és a nagykövetség elővehette a 16 évig fektetett dossziét.

1991. év elején érkeztek meg férjezett leányának családjával együtt az Egyesült Államokba.

Jelenleg feleségét, Piroskát ápolja, akinek gyenge fizikai állapota miatt már nem tudják elhagyni otthonukat. A sokféle megpróbáltatás ellenére a velük eltöltött idő alatt mindig gyülekezeti közösséggé formálódunk istentiszteleti jelleggel. Az úrvacsorai együttléten most is valamennyien gazdagodtunk egymás hite által.

A helybeli román nyelvű baptista gyülekezet pásztorja és a tagok példás szeretettel és tisztelettel veszik körül Balla testvérüket. Az ígét, míg tehet, rendszeresen hirdette románul is közöttük.

Jó Atyánk áldása nyugodjon meg fáradt szolgálóján!

Fazekas László és Erzsébet

IFJÚSÁGI TALÁLKOZÓ - CHICAGÓBAN

Nagy izgalommal várta mindenki az idei őszi ifjúsági találkozót, amit a chicagói testvérek szerveztek ezúttal. A helyi ifjúság már hónapok óta készült erre a hétvégére a gyülekezettel együtt. A Jó Isten különösen is megáldotta az ott töltött napokat. Sok helyről érkeztek a fiatalok, akiket néhány szülő is elkísért. Kanadából, Toronto környékéről jöttek a legtöbben (36 fiatal szülővel együtt) míg Detroit, Cleveland, New York, Alhambra, Virginia, Florida, Wisconsin, Texas, Románia és Magyarország is képviseltette magát, így összesen több mint 100 vendég vett részt ezen a hétvégén.

“Friend or Foe” - Barát vagy Ellen-ség. Ezt a témát választották a helyi fiatalok a konferencia mottójának.

Péntek este dicsőítéssel kezdődött az alkalom *Bákai József* testvér vezetésével, majd *Gerstner Kornélnak* volt egy tanítása az igaz barát jelleméről

(Characteristics of a True Friend) a Pél-dabeszédek könyve alapján. Este a fiatalok közösen mentek Chicago belvárosába sétálni, ahol nemcsak a gyönyörű várost láthattákivilágítva, hanem lehetőségük volt a barátságokat mélyíteni a beszélgetéseken keresztül, illetve új kapcsolatokat kialakítani.

Szombat reggel 10 órakor kezdődött az alkalom énekléssel, majd a dicsőítés után *Kulcsár Dániel* angolul szólt a fiatalokhoz. Azután három csoportba osztódtunk: *Kulcsár Dániel és Gerstner Kornél* a középiskolás fiatalokat vezette, *Püsök Dániel* testvér a 18 év fölöttieket, és a harmadik csoport a házaspárokból alakult *Lukács János* testvér vezetésével. Szinte mindenhol közel harmincan vettek részt.

A gyors pizzás ebéd után hajókirándulásra ment a népes sereg Chicago belvárosába. A túra folyamán a város épületei ismerhettük meg közelről, a várost

átszelő csatornákról, majd később a hajó a Michigan tóra “evezett” így messziről is megcsodálhattuk a gyönyörű felhőkarcolókat. Az időjárás mindenkit hálaadásra indított, mert ritkaság az ilyen hőség októberben a szelek városában. Sokan a napkrémet is elővették az erős napsütés miatt. A hajókázás után még egy kiadós gyaloglásban is részünk volt a Millenium Parkba és csak utána indultunk vissza az imaházhoz, ahol a nőtestvérek nagyon finom vacsorával várták a kifáradt túrázókat.

Az esti alkalmon énekléseket, bizonyoságtételeket hallhattunk a fiataloktól. Az igei üzenetet *Püsök Dániel*, torontói lelkipásztor testvér végezte a János 15:16 alapján. Az istentisztelet után az imaháznál maradtunk, ahol az alagsorban kávéház volt *Lukács Anita* és a helyi fiatalok jóvoltából. *Anita* a Starbucks-nál dolgozik, így mesterségét mutathatta be nekünk a nagyon finom ízesítésű kávékkal. Ez idő alatt a fiatalok tudtak egymással beszélgetni, ismerkedni, majd egy kis szünet után *Gerstner Kor-*

Torontóból érkeztek a legtöbben (1) az Alhambraiak jöttek a legmesszebből (4). Szabó Jonathán bemerítkező és Lukács János lp. (2). Chicagói csoportkép (3).

nél és Lukács Péter sok vidámsággal, vetélkedővel, játékkal készült, amiben a fiatalok aktívan részt vehettek. A sok nevetés mellett jó volt látni az összetartást közöttük.

A vasárnap reggeli áhítaton *Gerstner Kornél* buzdította a gyülekezetet imádkozásra. Az imaórai alkalom után az ifjúsági csoportok szolgálatokkal színesítették az istentiszteleti alkalmat. Mielőtt az igehirdetésre került volna a sor, *Lukács János* helyi lelkipásztor testvér vezetésével egy különleges alkalomnak lehettünk a tanúi. *Szabó Jonathán* chicagói fiatal bizonyágtételét hallgattuk meg, hogyan szólította meg őt Isten, majd bemelegítésnek lehettünk tanúi.

A vasárnapi alkalom folyamán az összevont énekkart *Máté Bálint* testvér vezette, az istentisztelet előtt és után pedig a fúvós négyes szolgálatát élvezhette a gyülekezet. Az igehirdetést *Püsök Dániel* lelkipásztor testvér végezte. A délelőtti alkalom után a chicagói testvérek újabb szenzációs ebédvel vendégelték meg a gyülekezetet, amit nagyon élveztünk és amiért nagyon hálásak vagyunk. Igaz, az ifjúsági találkozó hivatalosan vasárnap délből ért véget, a vendégek többsége csak hétfőn utazott vissza, így vasárnap délután a fiatalok még együtt lehettek, hogy barátságaikat tudják építeni és élvezni.

Köszönjük a chicagói testvérek áldozatos munkáját és szeretetüket, amit láthattunk és oly sokféleképpen élvezhettünk. Kívánjuk a Jó Isten áldását a testvérekre és a gyülekezetre. Köszönjük a szülőknek is, hogy elengedték és elkísérték a fiatalokat erre a különleges alkalomra. Hálásak vagyunk legfőképpen az Úrnak, hogy jelenlétével megáldotta a hétvégét, tanulhattunk, épülhettünk az igéből és formálta a szívünket. Övé legyen a dicsőség.

Gerstner Kornél

"Mindenkinek a szolgálata, akár látványos, akár háttérben történő, értékes hozzájárulás volt a hétvége sikeréhez és lelki, fizikai áldásaihoz.

VESZPELLER LÁSZLÓ

1923 - 2011

Veszpeller László előjáró testvért 2011. szeptember 16-án szólította el közlünk az Úr. Szép kort élt meg; próbákkal is tűzdelt élete bizonyosság arról, amit vezérigéjét, a 103. zsoltárt idézve is vallott: „az Úr szeretete mindörökké az istenfőlkkel van, és igazsága még az unokáikkal is”.

1923. október 7-én, Újpesten született. 17 éves korában tért meg. Sok időt töltött a budai Árvaháznál, id. Beharka bácsi mellett. Az Úr Jézust készséggel szolgálók életpéldája nagy hatással volt rá. Házasságát Béres Ilonával három gyermekkel áldotta meg Isten (Márta, Marika és László). A József utcai gyülekezethez költöztek, ahol 1956-ig aktívan szolgáltak az énekkarban és a zenekarban.

Az 1956-os Forradalom után az Egyesült Államokba menekült, és Kaliforniában telepedett le. A családja 5 évvel később követhette. Veszpeller testvér az éppen építkező alhambrai gyülekezetben lelki otthonra talált, ahol amíg csak ereje engedte példás hűséggel szolgált. Vezette a kórust, pengetős zenekart alapított, igei szolgálatokat végzett és az előjáróság tagjaként munkálkodott.

Kiváló bútorasztalos volt; a Santa Monica-i St. John kórház karbantartó csoportját vezette hosszú időn át. A

Az ifjúsági találkozó után egy héttel írom e sorokat, és még mindig érkeznek emailek, facebook megjegyzések a találkozónak kapcsolatban. Csupa pozitív, örömteljes köszönetnyilvánítások. Mi erre csak azt mondhatjuk: Az Úr legyen minden dicsőség, mert méltatott bennünket egy ilyen rendezvény fogadására és szervezésére. A mi imádságunk az, hogy legyenek gyümölcsök e szolgálatok nyomán."

részlet a
chicagói bulletinból

gyülekezet építkezéseinél, legutóbb a lelkészlakás konyhabútorzatának a kicserélésénél személyesen is meggyőződtem arról, hogy Laci bácsi művésze volt a mesterségének.

Egyszer elvitt a fátelpre anyagot válogatni. Nagy élmény volt nem csak a kezében forgatott lécc múltjáról tanulni tőle, de még a jövőjéről is; hogy milyen eszközökkel, hogyan megmunkálva lesz majd mutatós része a készülő bútornak. Nagy körülményekkel látta el a gyülekezetben vállalt szolgálatokat is. Gyönyörűen kottázott, és a zenekar vezetőjeként kedves szigorral vigyázta a rendet minden vonatkozásban. Veszpeller testvér szolgálataira emlékezve a fiatalok is megemlékeztek, hogy zenei érdeklődésükre milyen nagy hatással volt.

2011. szeptember 24-én búcsúztattuk. A temető kert szép kápolnáját megtöltötte a gyászoló gyülekezet. Gyermekai és unokái megosztották velünk otthoni emlékeiket, de az istentisztelet hangszílyos eseménye a hálaadás volt. A kápolnában Novák József, a sírkertben Hunter Vadász János lelkipásztor testvérek szolgáltak igével.

Veszpeller László testvér kiváló versmondó volt. Versfaragással is próbálkozott. „Deszkák” című költeménye jól tükrözi a lelkületét; alázatos hitét és bölcs vágyakozását a mások számára is hasznos életvezetésre. Költeménye utolsó 12 sorában így ír erről:

*Én is ilyen kemény, csomós deszka vagyok.
Jövő sorsom felől nem kívánok nagyot,
Csak, hogy alkalmasnak megmunkálva szépen,*

*Hasznossá legyek a Nagy Mester kezében.
Nem kérde: a fejsze belém miért vágott?
Vagy, a szű sok helyen engem miért rágott?
Mért raktak rám fészket? Mért törték le ágam?*

Csak szolgálni csendben ... ez lenne a vágyam.

*Örülni mindannak, ami még lehetek,
Megtenni szívesen, amit még tehetek.
S ha használat után tűzifa lennék csak,
Míg hamuvá válnék, meleget árasztok.*

A család kérése szerint, a Magyarországi Hospice Alapítvány (<http://www.hospicehaz.hu>) támogatására küldtünk kegyeleti ajándékot. A Budapesti Hospice Házban emléktáblát helyeznek el hamarosan, melyen a "Deszkák" szép gondolatai a "Nagy Mesterre" irányítják majd az ott dolgozók, gondozottak és hozzátartozók figyelmét - Akinek hűséges szolgálója volt Veszpeller László testvérünk.

Novák József

Far from Home - in Japan

I moved to Japan a couple of weeks after the March 11 tsunami that struck Fukushima. Of course my decision was hard for some to accept, but in my heart, I knew that this is where I wanted to be. A month before my decision, I had no idea that I would soon be crossing the Atlantic into a world completely unknown to me.

So how did I end up here? Well, I attended college with a Japanese friend who moved back to Japan after graduation. After the devastating news of the earthquake and tsunami, I contacted him, wanting to know how he was affected. He in return asked me quickly if I wanted a teaching position at his company at an international school, teaching kindergarteners. My immediate response was, "YES"! Apparently the teacher I would be taking over for, decided to leave Japan, because of the radiation threats, and left 2 days after the tsunami, leaving a class of 17 children without a teacher. Two weeks later, I landed at Narita Airport, and am now currently residing in Saitama prefecture, 30 minutes outside of Tokyo, and 250 km South of Fukushima. Within the first couple of days living here, I had experienced quite a few "aftershocks" - this was hard to adapt to. The earthquake motions are completely different than from the ones I've experienced in California, and to this day, are still quite frequent. Summer has also passed and I am basking in the cool Autumn weather!

The school year in Japan begins in April, and ends in March, therefore I had to suffer with my students and other coworkers through the long Summer. It was horribly humid here, with 90-degree weather and 100% humidity.

A nightmare! Luckily I have AC in my classroom and apartment. Another difficult adjustment was the acceptance of critters! Cicadas, bats, mosquitos, and flying cockroaches could hardly be avoided, and much of my paycheck was spent on sprays, nets, and traps. But again... I am thankful that Summer is finally over!

I came into the whole situation, knowing and being warned about the culture shock that I might experience. I didn't know the language, the customs, and had only one friend waiting for me; basically blindfolded. Yet, by the grace of God, the culture shock did not faze me at all. My home city is predominantly Asian, therefore seeing all the Asian faces, did not scare me one bit. In fact, I know they were more surprised to see me! Many foreigners left after the tsunami, and the Japanese

Eszter with her class

people welcomed outsiders with open arms. All in all my transition went quite smoothly. Luckily I love sushi, know how to use chopsticks, and have all the modern equipment to keep in contact with my family.

Of course that's not to say, that the first couple months went absolutely without a hitch. I came to Japan, with the anticipation of finding an international church. I had been given information about a church before I left California, and went to visit this church. At first I thought it was a great church. The congregation was friendly and size wise it reminded me of my home church in Alhambra. Unfortunately after attending for about 2 months, I slowly came to realize that this wasn't the type of church I wanted to belong. In ways it was too laid back, and not challenging or supportive enough in ways that I needed. It was more geared towards new believers and missionaries that came and

went. I didn't feel the solid connection I needed. I eventually stopped attending.

So where does this leave me now spiritually? It was difficult for me to just sit in my apartment the first couple Sundays, after deciding not to attend anymore. I missed being with the people I loved and serving in my own church, with the worship music, and teaching Sunday school. This was when I felt most homesick. When Géza bácsi asked me to write this article, I was deeply bothered and challenged by the fact that I had nothing to say about a church that I'm attending here. After talking to my Dad for a bit, I've come to see this article as an opportunity to remind fellow believers of how fortunate they are to be apart of a church that loves and supports them. Of course it is important to be apart of a Christian community, but in a country where less than 1% is Christian, I have had to depend on what I've learned throughout my walk with God, and apply it to my circumstances here in Japan. I feed myself spiritually by reading my devotional daily and talking to God CONSTANTLY. I've also come to GREATLY appreciate my home church, and miss their closeness, love, and laughter. At first, when I stopped going to the church here, I felt very guilty and selfish. But I've learned through this experience, that being picky is not a bad thing when it comes to finding "your" church, which will foster and develop you spiritually. I believe that being cautious, (a God given attribute) and having expectations are fundamental when finding a dwelling place to serve the Lord as well as being able to serve others. I've come to accept the fact that I may not find a church here in Japan, but know that I have one at home, praying for me, and loving me. My request is that you continue to pray for me while I am here, and that I may continue to grow spiritually in my own solitude. And, please, be faithful to your church!

Eszter Novák

Baptists join others in a commitment to peace

Washington, DC (BWA)--Baptist World Alliance (BWA) President John Upton and General Secretary Neville Callam were among approximately 300 religious leaders who gathered in Assisi in Italy to participate in the Day of Reflection, Dialogue and Prayer for Peace and Justice in the World.

The event was held on October 27 and was hosted by Pope Benedict XVI. It marked the 25th anniversary of a similar event called by Pope John Paul II in 1986 in the birth and burial place of St. Francis of Assisi, whose life was marked by a commitment to peace and reconciliation.

"We had an invitation to be part of the world gathering and felt that Baptists should be in the midst of the celebration," said Upton. "It was good for Baptists to be there. They needed us there and we needed to be there. We're going to be good neighbors without compromising our core convictions. We can do this while holding to our evangelical convictions."

Callam said the event was significant because a commitment to peace can only lead to improved relations. "The attitude people of the various religions adopt toward one another has vast potential for ameliorating conflict between peoples", he said. "The meeting convened by the pope in Assisi reflected the concern for peace shared by all religions. As Baptist Christians, we continue to commit ourselves to honoring our Lord's command to love our neighbors."

Activities of the day included speeches by some of the religious leaders, a time of silence dedicated to personal prayer and/or reflection, the sharing of a "frugal" or "poor" meal intended to be a symbolic participation in the sufferings of persons and populations deprived of peace, and a solemn renewal of the pledge of peace.

In the pledge of peace, participants promised to reject violence and terrorism; to foster a culture of dialogue that is frank and patient; to defend the

right of everyone to live a decent life; to take the side of the poor and the helpless, speaking out for those who have no voice; to encourage all efforts to promote friendship between peoples; and to forgive each other for past and present errors and prejudices.

It was worthwhile that religious leaders could come together "and instead of being symbols of destruction, be symbols of peace and unity," Upton said. **BWAnet.org**

Esther Kish Baker (97) was born on May 30, 1914 in Hungary - the daughter of *Alexander and Julia Vajos Kish*. When Esther was 13 years old she immigrated to Kipling, Saskatchewan, Canada with her father, mother and her siblings with the exception of one sister. While living in Canada she met and married her beloved husband, *Fred Baker*, who died in 2007. Fred, Esther, and their only child, *Robert „Bob” Fredrick*, moved from Canada to Buffalo, NY, in the 1950's. When Fred and Esther grew older and needed to be near their son and daughter-in-law they moved to the Charlotte area.

Esther was a member of *First Baptist Church of Cornelius*. She was a devoted wife and loving mother, grandmother, great grandmother and sister. Creating a home filled with love and sunshine, she especially enjoyed baking, and was a wonderful cook. Her faith in the Lord, her warm heart and gentle smile will always be remembered.

Esther is survived by her son, Robert Frederick Baker and his wife, Nancy (Denver); 2 grandchildren and 4 great grandchildren.

Memories are like threads of gold, they never tarnish or grow old.

Bob and Nancy Baker

HONORARY AND MEMORIAL FUND

The purpose: supporting the missionary initiatives of our young people. Donations from this fund will be allocated by the Missionary and Benevolence Board at its mid-year meetings. The written applications addressed to the MBB should state the goals and the duration of the mission trip, and should include a letter of support from the pastor of the applicant.

The initial deposit is the money donated in memory of *Ernest J. Kish*. Please consider to contribute to this fund. Send money to the Treasurer (see address on page 2).

CALL ME ...

by Arthur Zahniser

Call me ... before you engage a lawyer.

Not just for any purpose, but before a husband or wife seeks separation or divorce. Remember that you made promises to God through a minister - and before witnesses - when you were married, and you ought to discuss them with a minister before you agree to break them. Call me before the thought of legal counsel enters your mind. You may avoid calling a lawyer altogether if we can get your differences resolved.

If, after we have tried every avenue to effect reconciliation and we are convinced it is impossible, I will still be available to help you in every way I can.

Call me ... before a member of your family leaves for college.

Of course I want to be in on the planning for the future of all your young people. I want to maintain a close relationship with them during their college years. Along with other members of our church, I will want to correspond with them. We will want to meet and eat with them during holidays. We will want them to participate in the services when they are at home on vacations. I would like to call in the home sometime just before they leave for college. Let me know, will you?

Call me ... when you have a difficult decision to make:

1. Whom should I marry?
2. What should I do as my life's work?
3. Should I change jobs?
4. Ought I to move to another city?

Let me come and discuss these matters, or others, with you in an atmosphere of confidence, friendship, and prayer. God never intended us to make decisions alone. They should be shared with friends, loved ones, and your minister.

(Submitted by Ethel P. Kish)

Spurgeonnek, a híres angol baptista igehirdetőnek egyik lelkes csodálója folyton magasztalta a prédikátort. Egyik barátja azt mondta:

- *En sohasem hallottam azt az embert, de elmegyek a gyülekezetébe következő vasárnap, és meglátom, vajon valóban olyan nagyszerű igehirdető-e.*

Vasárnap aztán, az igehirdetés után a hívő barát megkérdezte tőle:

- *Na, mit gondolsz róla?*

- *Semmit!* - volt a válasz. *Azt gondolom, hogy nagy az a Megváltó, akit ez a prédikátor hirdet.*

(Közreadja: Dobos Péter)

TÁVOL ÉS MÉGIS KÖZEL - BESZÁMOLÓ A FELVIDÉKRŐL

Az Úr jobbjá hatalmasan munkálkodik! Zsolt. 113:15b

Különös hálával tartozunk az Úrnak azért, hogy mi, a felvidéki magyar baptista testvérek, tapasztalhattuk és megélhettük ez évben is, hogy az Úr jobbjá hatalmasan munkálkodik közöttünk. Egy kis ízelítőt szeretnénk nyújtani abból a sok áldásból amiben részesített az Úr minket.

Márciusban a körzetünk és környékünkön élő magyar baptista testvérekkel együtt tanúi lehettünk három fiatal hitvallásának. Beméritkezőink szomjas lélekkel kerestek és találtak szolga lelkű, engedelmes Filepekre gyülekezetünkben, akik a számukra érthetetlen és oly szükséges Igét megmagyarázták egyéni beszélgetés és rendszeres látogatás által. A huszadik házassági évfordulójukat ünneplő házaspár és a dunaszerdahelyi misszió első gyümölcse, fiatal testvérünk, örömmel és bátran vallották meg, hogy személyes döntésük alapján tudatosan vállalják Jézus Krisztus követését, és azt is, hogy a bemerítésben nincs már ami őket gátolná. Mindhárman a szentpéteri gyülekezetünk tagjai lettek.

Bemerítés Szentpéteren

Imaházunk széppé és vonzóvá tétele szívügye volt a lelkipásztorunknak ez évben is. Most toronyról mert álmodni és közösségünk támogatta őt abban, hogy márciusban elkezdődjön a toronyépítés Szentpéteren. Az Úr lelkipásztorunk előtt járt mindenben, a gyülekezetünk meg mögötte imában, bőjtben, és ereje feletti adakozásban. Ennek köszönhetően már június végére elkészült az imaházunkhoz hozzáépített torony. Szeptemberben került sor az ünnepélyes átadására, és azóta a torony felől van a bejárata szentpéteri imaházunknak, mely 1926-ban épült és még sok javításra szorul. Ha az Úr éltet, jövőre folytatni szeretnénk a tervezett, szükséges munkálatokat.

Áprilisban nagy fiunk, *Jonathán* a *Kassai Szép Magyar Beszéd* országos versenyén vett részt és az Úrtól kapott, fejlesztett szövegalkotói és előadói képességgel, a második helyet szerezte meg. Ez a verseny számunkra felvidéki magyar baptista testvérek számára is a magyar szó ünnepe volt. Ezt követően bensőséges, egész napos együttlétben ünnepeltük meg Szentpéteren férjem ötvenedik születésnapját. Rokonaink, barátaink, ismerőseink is megtiszteltek jelenlétükkel és férjem megoszthatta személyes bizonyágtételét a vele ünneplőkkel.

A Szentpéteri imaház új toronya

Május 5-én, a szentpéteri kultúrházban tartottuk meg a Dél-Szlovákiai baptista testvérek területi konferenciáját. Kb. 280-300 voltunk együtt és a délutáni evangélizációs istentiszteletünkön *Mészáros Kálmán* vendég lelkipásztor testvér felhívására szinte egy emberként álltunk fel mindannyian. Június elején Pozsonyban találkoztak a magyarországi és szlovákiai baptista vezető testvérek. A szlovák vezető testvérek véleménye és értékelése a felvidéki missziót, lelkipásztorunkat és misszió munkásunkat illetően, mélyen szántotta és megtörte szívünket. Megerősítésre vártunk a sokféle, erőnk feletti szolgálatban és ez a találkozó tisztulásunkat, megszentelődésünket és megújulásunkat szolgálta.

Nehéz volt a nyári időszak számunkra. Szánkat porba téve, kerestük az Urat imában és bőjtben. A belső védelemre

összpontosítottunk és megtapasztaltuk újra, hogy a sötétség és gonoszság erői ellen való szellemi harcunkban mekkora erő a közösségünkön belüli egység, összefogás és kitartó ima, lelki munka. Együtt, egymás terhére hordozva tudtunk megmaradni és az Úr hozott kötetést, orvosságot, meggyógyított minket és megmutatta nekünk a békesség és hűség kincseit olyan módon, ahogy ezt eddig nem tapasztaltuk. Megtisztított és megígérte, hogy hírére, nevére, tisztességére leszünk a föld minden nemzetsége előtt. (Jer 33:6-11)

Június 26-án falunap alkalmából fiaink a községünk öt legkiválóbb diákjainak járó polgármesteri díját vehették át. Olyan hálásak vagyunk, hogy Isten gondoskodik értelmes, fogékony, tanulékony jövő generációról, akikben első sorban az Ő rendkívüli lelke lakozik és munkálkodik.

Több gyermeknapot, gyermekfoglalkozást is tartottunk Szentpéteren, és örömmel, csodálkozva tapasztaltuk, hogy egyszerű meghívásunkra eljönnek a gyermekek és még az édesanyák is. Minden alkalmat megragadtunk arra, hogy megoszthassuk a keveset, amink van, azokkal, akik elgyengültek a próbák és betegségek között; azokkal, akik még nem részesültek bűneik bocsánatában, az általuk nem ismert kegyelemben.

Aratás ünnepélyünket, augusztus 20-i megemlékezésünket is azért tartottuk meg, hogy szóljon az Evangélium öröme, üzenete, és hála az Úrnak, rendezvényeinkre eljöttek a környékbeli testvérek és a községünk lakói is. Istenünk meg nem érdemelt kegyelme folytan vannak barátkozók, rendszeres látogatók szentpéteri gyülekezetünkben. Ők is igénylik a velük való közvetlen közösséget és beszélgetést.

Szeptember első vasárnapján férjem igehirdetésének főgondolata a *"Helyre állított istentisztelet"* volt. Igihirdetését követően felhívást tett arra nézve, hogy aki szeretne megújulni, vagy vágyja az ébredést személyes életében, az jöjjön előre. Elsőnek lelkipásztorunk állt zokogva a "kör" közepére, követte őt minden jelenlevő, gyermekeink és barátkozóink is. Új kezdetet kaptunk Istentől, mielőtt még a felújított imaházunkba újra beköltöztünk volna. A nyáron a szabadtéri istentiszteletekre készült sátor alatt tartottuk istentiszteleteinket.

Szeptember 18-án a Pesterzsébeti gyülekezettel együtt adtunk hálát a 100 évvel ezelőtt Pesterzsébetről Felvidékre költözött *Alexovics György* lelkipásztor testvérért, aki haláláig itt élt és szolgált közöttünk. Délután torony-avató ünnepélyt tartottunk. A torony az Úr iránti hálánk, szeretetünknek jele. A felvidéki magyar baptista testvérek szívében 100 év múltán is megmaradt, lángra gyúlt ismét a hála, hódolat, tiszta lelkesedés és elköteleződés lángja Megváltónk, Szabadítónk iránt.

Ifjaink a szentpéteri imaház előtt

Felvidéken mi magyar baptista testvérek 17 településen vagyunk jelen. Egy körzetközpont hatósugarában oszlanak el ezek a települések. Két gyülekezet, két házi közösség, egy gyülekezet-plántáló kezdeményezés, magyarul lakta városban. Többen élnek szóróványban, egyedüli hívőként egy településen. *"A munka sok és nagy területen folyik és mi a várfalon elszéledve messze vagyunk egymástól."* Felvidéken is. Örülünk, hogy a kürt hangja egyértelműen, világosan hangzik. Összejöveteleinket a Szentpéteri központi gyülekezetünkben abban a biztos tudatban tartjuk, hogy Isten harcol értünk az erőnkön felüli munkában.

Lelkipásztorunk és a misszió munkás testvérünk is sokat szenvedett ez évben fizikailag (hátgerincsérv). Kórházi kezelést és rehabilitációt is igénybe kellett vennünk. Szükségünk van határon túli testvéreink támogatására most is, talán jobban mint valaha. Hálások vagyunk minden értünk mondott imáért és kérjük ez úton is, emlékezzetek meg továbbra is rólunk a könyörgéseitekben. Mi is éber figyelemmel kísérjük testvéreink életét és szolgálatát, imádkozva és keresve az egymással való még szorosabb együtt munkálkodást, főleg az Evangélium előremenetelében! Szerezzetek hívunk és várunk minden kedves olvasót Felvidékre! A testvéri találkozás a közösségépítés és erősítés fontos eszköze. Ha van rá módunk, éljünk vele.

Dóczé Erszike

MABAVISZ VEZETŐSÉGI GYŰLÉS

Szövetségünk képviselőjében részt vettem az október 25-ére összehívott MABAVISZ értekezleten. A Budapesten rendezett találkozóra minden tag-szövetség vezetői elmentek – jöllehet kevesebb, mint 3 héttel előtte érkezett rá a meghívó. Talán azért volt teljes a létszám, mert mindannyian éreztük, hogy szükség van a személyes találkozásra. Szeretnénk ugyanis együttműködni, még ha helyi sajátosságaink következtében néhány dologban önálló utat kell is járnunk.

Nem kétséges az összetartozásunk – baptisták és magyar baptisták vagyunk mindannyian, még ha országhatárok húzódnak is közöttünk.

De nem kétséges az sem, hogy sajátos problémákkal állunk szemben mindannyian. Az országainkra most jellemző, rég nem látott politikai és gazdasági helyzet is elkerülhetetlen kérdések elé állít – s ott vannak a teológiai látásunkban, hitéletünk gyakorlásában fellelhető különbözőségek.

Érzektem a *Kárpátaljáról, a Felvidékről és a Délvidékről* érkezett testvérek szavaiból a várákózt: mikor fogunk egy kicsit az ő gondjaikra is figyelni? Vannak gondjaik; bár hála az Úrnak, örömeket is élnek át szolgálataik nyomán. *Erdélyi* testvéreink pedig láthatóan keresik az együttműködés módját, jöllehet érzékelik annak határait (pl. Áhítat). A *vendéglátó közösség* vezetői is munkálnak az egységet, de nincsenek könnyű helyzetben, hiszen maguk is munkálkodnak egy általuk is rossznak tartott vallásügyi törvény jobbá tételén. *Mi* is gondban vagyunk, hiszen ha szövetségileg nem is foglalunk állást a mai magyarországi feszültségek komplex kérdéskörében, egyénileg azért van véleményünk. Igaz, hogy messziről, de talán éppen ezért némely dologban job-

Női konferenciák - régen és most (Életem 22)

Az idén Szabadkán volt a szerbiai Baptista nők konferenciája. Több mint százötvenen voltunk. *Kovács Ildikó* testvérnő volt a főelőadó. A prioritásokról beszélt, a *"Keresétek először Isten országát"* ige alapján.

Nekem az alkalom végén volt egy rövid felszólalásom. Arról kellett szólnom, hogy én mit csináltam az itteni női munkában?

Magyar részről tagja voltam az - akkor még nagy Jugoszlávia - országos nőbi-

IMÁDKOZZUNK EGYMÁSÉRT

A *Magyar Baptisták Világszövetségébe* hat magyar baptista szövetség tartozik. Aki szeret messzebbre látni a közvetlen környezeténél - az *Evangeliumi Hírnök* olvasói bizonyára ilyenek - és imádkozni is kész távolban élő testvéreikért, annak azt ajánljuk, hogy a következő sorrend szerint tegye azt.

Hétfőn a **magyarországi** testvéreikért, kedden a **Romániában**, szerdán az **Észak-Amerikában és Ausztráliában** élő magyar baptista testvéreikért, csütörtökön a **Délvidéken**, pénteken a **Felvidéken**, szombaton a **Kárpátalján** élő magyar baptista testvéreikért.

ban látunk. Testvérek vagyunk, akikről a vállveregetésnél több kíváncsít. Dicsérni a misszió ellensége is tud, hiányosságokra rámutatni csak a szeretet merészkedik.

Hála az Úrnak, olyan országban élünk, ahol törvény biztosítja a vélemény nyilvánítást. Ez nem azt jelenti, hogy bele akarnánk szólni a tageszázak sajátos ügyvitelébe.

Jó volt együtt imádkozni is, előre tekinteni (például a Reménység Fesztiválra, 2012. június 1-3).

Áldja és őrizze meg Urunk a Magyar Baptisták Világszövetségét!

Herjeczki Géza

zottságának. Mondtam, hogy én mindég valamit kezdeményeztem. Így történt, hogy vagy negyven évvel ezelőtt, ajánlottam *Mária Andriček* diakonissza nővérenek, hogy tartsunk női konferenciákat. Először csak régióként. Elfogadta. Segítettem megszervezni, témát választani. Leginkább ketten osztottunk az igeszolgálaton. Készségesen készültek a testvérnők - énekkel és bizonyágtétellel. A délutáni alkalmat leginkább közös énekléssel kezdtük, de akkor még, hangsúlyoztam, tudtunk fejből énekelni, mert ismertük az énekeket. Ez úgy van, hogy ilyenkor arra gondolunk, amit éppen elénekeltünk, amit most énekelünk

Evangeliumi Hírnök
Gospel Messenger
12409 Devoe Street
Southgate, MI 48195

PERIODICAL
Postage
PAID
Ontario, CA
USPS 716-300

és ami következik. Szív és elme egyben. Énekes, közös áhítat volt ez.

Ma már sokan, különösen a fiatalok, nem ismerik az énekeket. Így sajnos elvesz az ének közösséget teremtő ereje. A konferenciák áldásos voltához hozzájárult az, hogy sokat látogattunk. Különösen *Mária testvérnő*. Ő hivatalból, én meg a saját feladatom mellett végeztem a lelkigondozást. Sok bajról, fájdalomról csak mi tudtunk. Meghallgattuk, az Úr kegyelméből segítettünk; igaz, hogy nem mindig sikerült. Ma már nincs ilyen női vezető, és sok minden más lett.

Kezdeményeztem a kórustalálkozókat is. Orcic prédikátor testvér és sokan mások örömmel fogadták. Akkor még voltak gyülekezeti énekkarok. Volt kiket összefogni. Emlékezetes számomra az a találkozó, melyet Rijekán (Fiumé) tartottunk. Nagy imaház, bőven elfértünk benne. Az összevontban voltunk vagy százhuszan. Pénteken este szálltunk vonatra Szabadkán és szombaton délben értünk oda, hogy már az este énekeljünk az óváros egy régi templomában. Vasárnap délelőtt az egyes énekkarok énekeltek. Többen is megkérdezték tőlem, hogy a mi éneklésünk miért olyan más? Részemről az lett volna a baj, ha nem más. Azután úgy alakult, hogy nem tudtam szívem szerint tovább csinálni, és lemondtam az újvidéki énekkari munkámat, s ezzel a találkozókat is. Mostanában megpróbálják újraéleszteni, de már alig van gyülekezeti énekkar, és azóta az "anyag" is megváltozott.

Mikor felbomlott Jugoszlávia, megszakadt a női lap kiadása is. Pénztáros és szerkesztő is odaát maradt Horvátországban. A kialakult politikai helyzet miatt, a hívőkkel is nehezebbé vált a kommunikáció. 1992-ben ajánlottam Mária testvérnőnek, hogy próbáljuk meg folytatni a női lap kiadását. Akarta, és meg is tettük, még hozzá itt Szabadkán. Mondtam is, ha Isten megbíz valamilyen

feladattal, munkatársakat és eszközt is add hozzá. Volt sokszorosító gépünk, melyet *Borbély Erzsike* úgy kezelt, mint ha az lett volna a szakmája. *Tompa testvérnő* tízujjas gépiró, mi pedig Máriával a tartalomról gondoskodtunk. Nélkülözhetetlen segítségünk volt *Márta húgom*, aki nem csak sofőr volt, hanem hivatalos és egyéb ügyek intézője is. Így négy évig, kéthavonta adtuk ki a lapot A4-es formában, majd átmertünk ofszetre, és füzetformára. Ebben már *Tompa testvér* segített, komputeren. Ekkor írtam "Az én tízparancsolatom" és "A nyolc boldogság" című sorozatomat, Szerbül.

Ezek mellett itt volt a saját gyülekezetem énekkara, női köre, vasárnapi iskolája, a kis és nagy diákok tanítása, nem csak helyben, hanem az egész Vajdaságban; a magyar kis lapunk a "Lelki élet" kiadása, mely sokáig a családjunk munkája volt.

Sok lett volna, ha nem lettek volna munkatársak. A velük való közösségem bizonyította, hogy Isten országa van a földön, bennünk és köztünk. Az, amely jön, de csak azok számára, akikben már most is itt van! (Lk 17,21) Ezt - így nyolcvanévesen - bizonynyal mondhatom.

Azzal fejeztem be beszámolómat, hogy nem vagyok fontos se én, se te, se mi, hanem egyedül Jézus Krisztus! Végezetül elénekeltük szerbül és magyarul: Jézus Úr marad, Jézus Úr marad. Ég és föld elmúlhatnak, de Jézus Úr marad!"

Nagyajtai Eszter

Legfontosabb igeversem

Ebbe a kis rovatba lapozgatóinktól várok egy-egy igeverset, valamint néhány személyes gondolatot arról, hogy miért éppen ezt az igeverset találja a legfontosabbnak.

Gyönyörködöm a te beszédedben, mint a ki nagy nyereséget talált. (Zsolt 119,162)

LAPOZGASSUK A BIBLIÁT!

DICSÉREM NEVED ÖRÖKKÉ!

1. Erősségem az Úr és éneke, szabadítómmá lón nekem; ez az én Istenem, őt dicsérem, atyámnak Istene, őt magasztalom.

2. Az Úr az én erőm és paizsom, ő benne bízott szívem és megsegített; örvend szívem és énekeimmel dicsérem őt.

3. Dicsérem az Istennek nevét énekel, és magasztalom hálaadással.

4. Dicsérem az Urat teljes szívvel: az igazak környezetében és a gyülekezetben.

5. Minden napon áldalak téged, és dicsérem neved örökkön örökké!

6. Dicsérem az Urat, a míg élek; éneklek az én Istenemnek, a míg vagyok.

7. Dicsérjétek az Urat, hívjátok segítségül az ő nevét, hirdessétek minden népek között az ő nagy dolgait.

8. Magasztaljátok az Urat, mert jó; mert örökkévaló az ő kegyelme.

9. Mert nagy az ő kegyelmessége mihozzánk, és az Úrnak igazsága megmarad örökké. Dicsérjétek az Urat!

10. Dicsérjétek az Urat! Hiszen Istennünkről énekelni jó; hiszen őt dicsérni gyönyörűsége és illendő dolog!

11. Dicsérjétek őt hangos cimbalommal, dicsérjétek őt harsogó cimbalommal.

12. Minden lélek dicsérje az Urat!

13. És ismét: Dicsérjétek az Urat minden pogányok, és magasztaljátok őt minden népek.

14. És a királyiszéktől szózat jöve ki, amely ezt mondja vala: Dicsérjétek a mi Istenünket mindnyájan ő szolgálai, akik félitek őt, kicsinyek és nagyok!

A megfejtéseket január végéig várjuk.